פאה פרק ג' משנה ב'

א] בפלוגתת ר"ע ורבנן בדין מנמר שדהו, עי' מנחות עע: שנח' אמוראי בזה, דעת שמואל שלא חייב רבי עקיבא אלא במנמר לקליות אבל במנמר לאוצר לא, ומבואר שם בגמ' שהינו שלוקט קודם שהביא שליש וס"ל כר"מ לעיל פ"ב מ"א שהקוצר לשחת מפסיק ומשום שקצירה לשחת לא חשוב קצירה [ומה"ט גם אין בזה איסור קודם לעומר], וכיון שאין ע"ז שם קצירה הרי זה 'מפסיק' כדין שדה בור עי' לעיל פ"ב מ"א, ורבנן לשיטתם אזלי דס"ל שקצירה לשחת הוי קצירה ואינו מפסיק דהוי אתחלתא דקצירה, ונמצא לפי"ז שפלוגתת ר"ע ורבנן אינו רק לגבי הקלחים לחים אם נותן פאה לכל אחת, אלא נ"מ גם לעיקר הדבר אם הקצירה הראשונה שקצרה לקליות [שהוא קירה קודם שהביאה שליש] נחשבת לקצירה או לא.

ב] דעת ר' יוחנן שם שמחייב היה רבי עקיבא אף במנמר לאוצר עי' רש"י שם ור"ש כאן דהינו אף שגדל כל צרכו, וזהנ תמוה דא"כ מדוע לר"ע זה מפסיק הרי נקצירה זו נוודאי שמחייבת בפאה ומדוע שלא יחשב אתחלתא דקצירה, ועי' היטב ר"ש ורש"י שמשמע שכיון ששיר קלחים לחים לא חשוב אתחלתא דקצירה ללחים שהוי מין אחר [וע"ע ירושלמי שדן דלר"ע לח ויבש הוי ב' מינים וע"ע במשנה הבאה], לד' ר' יוחנן דינא דר"ע כאן אינו שייך לר"מ דקוצר לשחת וצע"ג בד' הגמ' שם ר"מ סבר לה כר"ע בחדא וכו' ועמדו בזה הטה"ק והגרי"ז שם.

ג] מודים חכמים לר"ע בזורע שבת או חרדל בשלשה מקומות שהוא נותן פאה מכל אחד ואחד [צ"ע מה שייך כאן מודים הרי זה ענין אחר לגמרי עי' שנו"א שעמד בזה ועי' להלן מד' הרמב"ם ולפי"ז ניחא], הטעם שנותן לכל אחד ואחד מבואר בירושלמי 'מפני שדרכן ליזרע ערוגות ערוגות' וע'י מקד"ד סי' א' שאפי' שאין ג' תלמים ביניהם עכ"ז זה גופא שדרכו לזרוע ערוגות ערוגות הרי חשוב כב' שדות [וע"ע שיטת הרמב"ם לעיל מ"א בדין מלבנות התבואה].

ד] עי' רמב"ם פ"ג הי"א שביאר שהאי ערוגות הוי דומיא דרישא שמנמר ונתחדש שאף שלרבנן במנמר נותן פאה אחת ה"מ בשדה תבואה אבל בשדה חרדל והשאיר ערוגות של חרדל נותן פאה לכל אחת ואחת דהרואה אומר שזרעו כך [ולא שנימר] כיון שהדרך לזרוע חרדל ערוגות ערוגות, ולפי"ז ניחא ה'מודים'.